

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2019. gada 26. martā*

Apelācija – Valodu lietojums – Atklātie konkursi administratoru pieņemšanai darbā – Paziņojums par konkursu – Administratori (AD 5) – Administratori (AD 6) datu aizsardzības jomā – Valodu zināšanas – Konkursu 2. valodas izvēles ierobežošana ar angļu, franču un vācu valodu – Saziņas valoda ar Eiropas Personāla atlases biroju (EPSO) – Regula Nr. 1 – Civildienesta noteikumi – Diskriminācija valodas dēļ – Pamatojums – Dienesta intereses – Pārbaude tiesā

Lietā C-621/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 25. novembrī iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Pignataro-Nolin* un *G. Gattinara*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējās lietas dalībnieces:

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili*, *avvocato dello Stato*,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta:

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *M. J. García-Valdecasas Dorrego*, pārstāve,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

Lietuvas Republika,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *K. Lēnartss* [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece *R. Silva de Lapuerta* [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji *Ž. K. Bonišo* [*J.-C. Bonichot*], *M. Vilaras* [*M. Vilaras*], *J. Regans* [*E. Regan*], *F. Biltšens* [*F. Biltgen*], *K. Jirimēe* [*K. Jürimäe*] un *K. Likurgs* [*C. Lycourgos*], tiesneši *A. Ross* [*A. Rosas*] (referents), *E. Juhāss* [*E. Juhász*], *J. Malenovskis* [*J. Malenovský*], *E. Levits* un *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*],

ģenerālvokāts: *M. Bobeks* [*M. Bobek*],

* Tiesvedības valoda – itāļu.

sekretāre: V. Džakobo-Peironela [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 25. jūlija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1. Apelācijas sūdzībā Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2016. gada 15. septembra spriedumu Itālija/Komisija (T-353/14 un T-17/15, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2016:495), ar kuru Vispārējā tiesa atcēla paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/276/14, lai izveidotu rezerves sarakstu administratoru pieņemšanai darbā (OV 2014, C 74 A, 4. lpp.), un paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/294/14, lai izveidotu rezerves sarakstu administratoru datu aizsardzības jomā pieņemšanai darbā Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja iestādē (OV 2014, C 391 A, 1. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – “strīdīgie paziņojumi par konkursu”).

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 1/58

2. Padomes Regulas Nr. 1 (1958. gada 15. aprīlis), ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas (OV 1958, 17, 385. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Regulu (ES) Nr. 517/2013 (2013. gada 13. maijs) (OV 2013, L 158, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1/58”), 1. pantā ir noteikts:

“Savienības iestāžu oficiālās valodas un darba valodas ir angļu, bulgāru, čehu, dāņu, franču, grieķu, holandiešu, horvātu, igauņu, itāļu, īru, latviešu, lietuviešu, maltiešu, poļu, portugāļu, rumāņu, slovāku, slovēņu, somu, spāņu, ungāru, vācu un zviedru valoda.”

3. Šīs regulas 2. pantā ir paredzēts:

“Dokumentus, ko dalībvalsts vai dalībvalsts jurisdikcijā esoša persona sūta Kopienas iestādēm, var sagatavot jebkurā no sūtītāja izraudzītajām oficiālajām valodām. Atbildi sagatavo tajā pašā valodā.”

4. Saskaņā ar minētās regulas 6. pantu:

“Kopienas iestādes savos reglamentos var noteikt, kuras valodas ir lietojamas īpašos gadījumos.”

Civildienesta noteikumi

5. Eiropas Savienības Civildienesta noteikumi (turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”) tika pieņemti ar Padomes Regulu (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 259/68 (1968. gada 29. februāris), ar ko nosaka Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, kā arī paredz īpašus Komisijas ierēdņiem uz laiku piemērojamus pasākumus (OV 1968, L 56, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Regulu (ES, Euratom) Nr. 1023/2013 (2013. gada 22. oktobris) (OV 2013, L 287, 15. lpp.).
6. Civildienesta noteikumu I sadaļā “Vispārīgi noteikumi” ir ietverts 1.–10.c pants.

7 Civildienesta noteikumu 1.d pantā ir noteikts:

“1. Piemērojot šos Civildienesta noteikumus, diskriminācija, jebkāda iemesla dēļ, piemēram, [...] valodas [...] dēļ, ir aizliegta.

[..]

6. Ievērojot nediskriminācijas principu un proporcionālītātes principu, jebkādam to piemērošanas ierobežojumam jāsniedz objektīvs un saprātīgs pamatojums un tā mērķim jābūt likumīgam darbinieku politikas vispārējās interesēs. [...]”

8 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 2. pantu:

“1. Katra iestāde nosaka, kurš tajā īsteno pilnvaras, ko iecelējīnstitūcijai piešķir šie Civildienesta noteikumi.

2. Tomēr viena vai vairākas iestādes var uzticēt kādai no tām vai iestāžu struktūrai atsevišķu vai visu to pilnvaru izpildi, ko piešķirusi iecelējīnstitūcija un kas nav lēmumi attiecībā uz ierēdņu iecelšanu amatā, paaugstināšanu amatā vai pārceļšanu amatā.”

9 Civildienesta noteikumu III sadaļas nosaukums ir “Ierēdņu karjera”.

10 Šīs sadaļas 1. nodaļā “Iecelšana amatā” ir ietverts Civildienesta noteikumu 27.–34. pants, un minēto noteikumu 27. panta pirmajā daļā ir noteikts:

“Iecelšana amatā ir virzīta uz to, lai iestāde saņemtu pakalpojumus, ko sniedz visspējīgākie, visefektīvākie un visgodprātīgākie ierēdņi, kas iecelti amatā, ņemot vērā pēc iespējas plašāku ģeogrāfisko teritoriju, un izraudzīti no Savienības dalībvalstu pilsoņiem. Neviens amats netiek rezervēts kādas konkrētas dalībvalsts pilsoņiem.”

11 Civildienesta noteikumu 28. pantā ir paredzēts:

“Ierēdņi var iecelt amatā tikai ar nosacījumu, ka:

[..]

d) atbilstoši 29. panta 2. punktam[, kas attiecas uz citu iecelšanas amatā procedūru, kura nav konkursa procedūra augstākā līmeņa vadītāju iecelšanai amatā un izņēmuma gadījumos amatos, kam nepieciešama īpaša kvalifikācija,] viņš ir izturējis konkursu, kas balstās uz kvalifikāciju vai pārbaudēm, vai gan uz kvalifikāciju, gan pārbaudēm, kā paredzēts III pielikumā;

[..]

f) viņš sniedz pierādījumu tam, ka viņam ir labas kādas [Savienības] valodas zināšanas un apmierinošas kādas citas [Savienības] valodas zināšanas apjomā, kādā tas vajadzīgs viņa pienākumu veikšanai.”

12 Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā, kurā ir paredzēta iespēja sākt konkursa procedūru, pamatojoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem, vai gan uz kvalifikāciju, gan pārbaudījumiem, lai aizpildītu amata vakances iestādē, ir noteikts, ka “konkursa procedūra noteikta III pielikumā.”

- 13 Civildienesta noteikumu III sadaļas 3. nodaļas “Ziņojumi, izvirzīšana augstākam līmenim un paaugstināšana amatā” 45. panta 2. punktā ir noteikts:

“Pirms ierēdņu pirmā paaugstinājuma amatā pēc iecelšanas amatā ierēdņiem nepieciešams pierādīt spējas strādāt kādā no Līguma par Eiropas Savienību 55. panta 1. punktā minētajām trešajām valodām. [..]”

- 14 Civildienesta noteikumu III pielikuma nosaukums ir “Konkursi”. Tā 1. pantā ir paredzēts:

“1. Paziņojumu par konkursiem sagatavo iecelēj institūcija pēc apspriešanās ar Apvienoto komiteju.

Tajā jānorāda:

- a) konkursa veids (attiecīgās iestādes slēgts konkurss, visu iestāžu slēgts konkurss, atklāts konkurss, kas vajadzības gadījumā kopīgs divām vai vairākām iestādēm);
- b) konkursa procedūra (balstoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem vai kvalifikāciju un pārbaudījumiem);
- c) ar ieņemamo amatu saistīto pienākumu un uzdevumu veids un piedāvātā funkciju grupa un pakāpe;
- d) ieņemamajiem amatiem nepieciešamie diplomi un citi dokumentāri pierādījumi par kvalifikāciju vai pieredzi [..];
- e) ja konkurss notiek, pamatojoties uz pārbaudījumiem, kādi tie būs un kā tos vērtēs;
- f) vajadzības gadījumā īpašā ieņemamo amatu veida dēļ nepieciešamās valodu zināšanas;
- g) vajadzības gadījumā vecuma ierobežojumi vai to pagarinājumi attiecībā uz Savienības darbiniekiem, kuri dienestā nostrādājuši vismaz vienu gadu;
- h) pieteikumu iesniegšanas termiņš;

[..].”

- 15 Saskaņā ar šī pielikuma 7. pantu:

“1. Pēc apspriešanās ar Civildienesta noteikumu komiteju iestādes uztic Eiropas Personāla atlases birojam [(EPSO)] veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka Savienības ierēdņu atlases procedūrās [..] piemēro vienotus kritērijus.

2. [EPSO] ir šādi uzdevumi:

- a) pēc atsevišķu iestāžu pieprasījuma organizēt atklātus konkursus;

[..]

- d) uzņemties vispārēju atbildību par ierēdņu valodas prasmju definēšanu un novērtēšanas organizēšanu, lai nodrošinātu Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punkta prasību saskaņotu un konsekventu izpildi.

3. Pēc atsevišķu iestāžu pieprasījuma [EPSO] var veikt citus ar ierēdņu atlasītiem saistītus uzdevumus.

[..].”

Lēmums 2002/620/EK

- 16 *EPSO* tika izveidots ar Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas, Tiesas, Revīzijas palātas, Ekonomikas un sociālo lietu komitejas, Reģionu komitejas un Eiropas ombuda Lēmumu 2002/620/EK (2002. gada 25. jūlijs) (OV 2002, L 197, 53. lpp.).
- 17 Šā lēmuma 2. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka *EPSO* tostarp īsteno atlasas pilnvaras, kas piešķirtas saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikumu to iestāžu iecelējinstītūcijām, kas parakstījušas šo lēmumu.
- 18 Lēmuma 2002/620 4. panta pēdējā teikumā ir paredzēts, ka visas pārsūdzības attiecībā uz šajā lēmumā paredzētajām jomām adresē Komisijai.

Citi piemērojamie tiesību akti un strīdīgie paziņojumi par konkursu

Atklātajos konkursos piemērojamie vispārīgie noteikumi

- 19 2014. gada 1. martā *EPSO* publicēja *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2014, C 60 A, 1. lpp.) dokumentu ar nosaukumu “Atklātajos konkursos piemērojamie vispārīgie noteikumi”. Šajā dokumentā papildus citām specifikācijām ir ietverti noteikumi par valodu zināšanām, kādām jābūt konkursu kandidātiem. Tā pirmajā lappusē ir norādīts, ka “šie vispārīgie noteikumi ietilpst paziņojumā par konkursu un kopā ar paziņojumu tie ir saistošs konkursa procedūras satvars”.
- 20 Atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu 1.1. punktā, kurā ir definēti šie konkursi, ir noteikts, ka “Eiropas iestādes atlasa savus nākamos ierēdņus atklātos konkursos”. No šo vispārīgo noteikumu 1.3. punkta “Piemērotība” izriet, ka saistībā ar nepieciešamajām valodu prasmēm parasti no kandidāta tiek prasītas “padziļinātas vienas [Savienības] oficiālās valodas prasmes un pietiekamas kādas citas [Savienības] oficiālās valodas prasmes. [...] Ja vien paziņojumā par konkursu nav norādīts citādi, otrā valoda parasti ir angļu, franču vai vācu valoda”.
- 21 Atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu 2. punkts attiecas uz konkursa posmiem. To 2.1.4. punktā “Aizpildiet tiešsaistes pieteikumu” ir norādīts, ka, “ja vien paziņojumā par konkursu nav norādīts citādi, visas tiešsaistes pieteikuma veidlapas daļas, ieskaitot “Talantu vērtētāju”, jāaizpilda angļu, franču vai vācu valodā”.
- 22 Minēto vispārīgo noteikumu 3. punktā ir ietverta “vispārīga informācija”. To 3.1.1. punktā “*EPSO* saziņa ar kandidātiem” tostarp ir norādīts, ka “paziņojumi par rezultātiem un uzaicinājumi tiek nosūtīti tikai uz Jūsu *EPSO* kontu angļu, franču vai vācu valodā”.

Vispārējā pieeja par valodu lietojumu

- 23 *EPSO*, rīkojot atklātos konkursus, piemēro Vispārīgās pamatnostādnes par valodu lietojumu *EPSO* konkursos, kuras 2013. gada 15. maijā pieņēmusi Administrācijas vadītāju padome (turpmāk tekstā – “vispārējā pieeja par valodu lietojumu”), kā tas izriet no Atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu 1.3. punkta. Šajās pamatnostādnēs, kas ietvertas vispārīgo noteikumu 2. pielikumā, ir paredzēts:

“Ir apstiprināts, ka vispārēji noteikumi attiecībā uz valodu lietojumu *EPSO* konkursos būs šādi:

[..]

- Pārbaudījumi vērtēšanas centros notiks tikai kandidātu otrajā valodā, izvēloties angļu, franču vai vācu valodu.
- [..]

Otrās valodas izvēles ierobežojuma pamatā ir vairāki faktori.

Pirmkārt, dienesta intereses prasa, lai no jauna pieņemtie darbinieki uzreiz spētu veikt darbu un konkursa jomā vai amatā efektīvi pildīt pienākumus, kuru veikšanai viņi ir pieņemti.

Angļu, franču un vācu valoda ir iestādēs visplašāk lietotās valodas. Tās parasti lieto iestāžu locekļu sanāksmēs. Šīs valodas arī visbiežāk lieto gan iekšējai, gan ārējai saziņai. To apliecina arī statistikas dati par iestāžu tulkošanas dienestu tulkoto tekstu avotvalodām.

Ņemot vērā iestāžu faktiskās vajadzības attiecībā uz valodu lietojumu iekšējās un ārējās saziņas mērķiem, vienam no atlases kritērijiem saskaņā ar Civildienesta noteikumu 27. panta 1. punktu jābūt pietiekamām vienas no šīm trim valodām zināšanām, kas ir jāpārbauda, simulējot reālu situāciju darbā. [..]

Otrkārt, valodu izvēles ierobežojuma pamatā turpmākos konkursa posmos ir attiecīgo pārbaudījumu raksturs. [..]

No daudziem zinātniskiem pētījumiem izriet, ka vērtēšanas centri, simulējot īstenībai tuvas darba situācijas, ir labākais prognozētājs attiecībā uz darbu reālā situācijā. [..] Lai nodrošinātu to, ka kandidātus var novērtēt vienlīdzīgi un ka kandidāti var tieši sazināties ar vērtētājiem un citiem kandidātiem, kuri piedalās pārbaudījumā, šīs metodes piemērošana prasa, lai pārbaudījumi vērtēšanas centrā norisinātos *lingua franca* (vienā saziņas valodā) vai atsevišķos gadījumos vienā konkursa galvenajā valodā. [..]

[..] Tā kā parasti šāds tradicionāls lietojums joprojām ir saglabājies iestāžu iekšējā saziņā, jāizdara izvēle starp [pārbaudījumu valodu –]angļu, franču un vācu valodu. Vērtēšanas centros nevērtē kandidātu valodu zināšanas; apmierinošas vienas no minētajām trim valodām kā otrās valodas zināšanas ir pilnīgi pietiekamas, lai spētu piedalīties pārbaudījumos (tas atbilst arī minimālajām prasībām, kas noteiktas Civildienesta noteikumu 28. pantā). Katrā ziņā šāds valodas zināšanu līmenis ir proporcionāls dienesta faktiskajām vajadzībām, kas aprakstītas iepriekš.

[..] Kandidātu pienākums izvēlēties otro valodu (angļu, franču vai vācu), kas nav viņu pirmā (parasti dzimtā vai tai līdzvērtīga) valoda, nodrošina kandidātu salīdzināmību uz vienlīdzīgiem pamatiem. [..]

[..] Otrās valodas izvēles ierobežojums atspoguļo to, kādas valodas pašlaik prot Eiropas iedzīvotāji. Angļu, franču un vācu valoda ir ne tikai vairāku Eiropas Savienības dalībvalstu valodas, bet arī visplašāk izplatītās svešvalodas. Šīs valodas visbiežāk tiek apgūtas kā svešvalodas, un iedzīvotāji uzskata, ka tās apgūt ir vislietderīgāk. Tādējādi faktiskās dienesta vajadzības šķiet saprātīgs to valodas prasmju atspoguļojums, kuras var gaidīt no kandidātiem, jo īpaši tāpēc, ka valodas zināšanas (gramatiskas kļūdas, pareizrakstība, vārdu krājums) kompetenču testos netiek vērtētas. Tāpēc otrās valodas izvēles ierobežojums, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču vai vācu valodu, neveido neproporcionālu barjeru personām, kuras vēlas piedalīties konkursos. Saskaņā ar pieejamo informāciju tas pilnībā atbilst tam, pie kā kandidāti ir raduši un ar ko rēķinās.

Statistikas dati apstiprina secinājumu, ka otrās valodas izvēles ierobežojums atsevišķos konkursu posmos ir proporcionāls un nav diskriminējošs. Piemēram, angļu, franču vai vācu valoda bija visbiežāk izvēlētais valodas, ja kandidātiem bija iespēja izvēlēties otro valodu no 11 oficiālajām valodām lielajos vispārējos ES-25 administratoru un asistentu konkursos 2005. gadā. Konkursu statistika pēc

2010. gada reformas neuzrāda nekādas novirzes to valstu dalībnieku labā, kurās angļu, franču vai vācu valoda ir oficiālā valoda. Tāpat arī statistika par AD 2010. gada konkursiem liecina, ka ievērojams skaits kandidātu joprojām izvēlas vienu no minētajām trim valodām kā otro valodu.

Šo pašu iemeslu dēļ šķiet saprātīgi prasīt, lai kandidāti izvēlas vienu no tām saziņai ar EPSO un iedaļas “Talantu vērtētājs” aizpildīšanai.

[..]”

Strīdīgie paziņojumi par konkursu

24 Vispārējā tiesa strīdīgo paziņojumu par konkursu saturu pārsūdzētā sprieduma 12.–24. punktā ir atspoguļojusi šādi:

“12 2014. gada 13. martā EPSO publicēja *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* [strīdīgos paziņojumus par konkursu]. [..]

13 Katra [strīdīgā paziņojuma par konkursu] ievaddaļā ir norādīts, ka [atklātajos konkursos piemērojamie vispārīgie noteikumi] ir šī paziņojuma “neatņemama sastāvdaļa”.

14 Kā nosacījumi pieļaujami konkursiem, uz kuriem attiecas [strīdīgie paziņojumi par konkursu], šajos paziņojumos ir prasītas padziļinātas vienas Eiropas Savienības oficiālās valodas zināšanas, šo valodu apzīmējot kā konkursa “1. valoda”, un pietiekamas otrās valodas zināšanas, kura tiek apzīmēta kā konkursa “2. valoda”, katram kandidātam izvēloties vai nu angļu, vai franču, vai vācu valodu, un precizējot, ka tai obligāti ir jābūt citai valodai nekā šī paša kandidāta izvēlētajai 1. valodai ([strīdīgo paziņojumu par konkursu] III daļas 2.3. punkts) [(turpmāk tekstā – “konkursa 2. valoda”)].

15 [Strīdīgo paziņojumu par konkursu] III daļas 2.3. punktā saistībā ar 2. valodas izvēles ierobežošanu, ļaujot izvēlēties tikai trīs iepriekš minētās valodas, ir sniegti precizējumi. Paziņojumā par atklāto konkursu EPSO/AD/276/14 šajā ziņā ir norādīts:

“Saskaņā ar [2012. gada 27. novembra spriedumu Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752)] ES iestādes vēlas pamatot, kāpēc šajā konkursā tiek ierobežota otrās valodas izvēle, pieļaujot tikai ierobežotu skaitu ES oficiālo valodu.

Attiecīgi informējam kandidātus, ka šajā konkursā otrās valodas izvēles iespējas ir noteiktas saskaņā ar dienesta interesēm, kas prasa, lai jaunie darbā pieņemtie darbinieki nekavējoties varētu sākt strādāt un būtu spējīgi efektīvi sazināties savā ikdienas darbā. Pretējā gadījumā varētu tikt ievērojami traucēta iestāžu efektīva darbība.

Angļu, franču un vācu valoda joprojām ir visbiežāk lietotās valodas, ko nosaka ilgstošā to lietošanas prakse ES iestāžu iekšējā saziņā un dienesta vajadzības saistībā ar ārējo saziņu un dokumentu apstrādi. Turklāt angļu, franču un vācu valoda ir visizplatītākās otrās valodas Eiropas Savienībā, un tās kā otrās valodas mācās visvairāk cilvēku. Tas atbilst izglītības un darba prasmju līmenim, kādu pašlaik sagaida no Eiropas Savienības iestāžu amata vietu kandidātiem, proti, pārvaldīt vismaz vienu no šīm valodām. Tādēļ, līdzsvarojot dienesta intereses un vajadzības un kandidātu spējas un ņemot vērā šā konkursa konkrēto jomu, ir pamatoti rīkot pārbaudījumus šajās trijās valodās, lai nodrošinātu, ka visi kandidāti neatkarīgi no to pirmās oficiālās valodas vismaz vienu no šīm trim oficiālajām valodām pārvalda darbam nepieciešamajā līmenī. Šādā veidā novērtējot konkrētās kompetences, ES iestādes var novērtēt kandidātu spējas nekavējoties sākt strādāt vidē, kas tuvu atbilst reālajai situācijai, kādā tiem būs jāstrādā.

Tādu pašu iemeslu dēļ tiek ierobežots to valodu skaits, kādās kandidāti sazinās ar iestādēm, tostarp valodas, kādās jānoformē pieteikumi. Turklāt šāda prasība nodrošina kandidātu viendabīgu salīdzināšanu un pārbaudi, pamatojoties uz viņu pašu iesniegtajiem pieteikumiem.

Turklāt, lai tiktu nodrošināta vienlīdzīga attieksme pret visiem kandidātiem, tostarp pret tiem, kuru pirmā oficiālā valoda ir viena no minētajām trim valodām, ikvienam tiek prasīts kārtot noteiktus pārbaudījumus savā otrajā valodā, kura ir viena no šīm trim valodām.

Šie noteikumi neskar iespēju vēlāk apgūt trešo darba valodu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punktu.”

- 16 Paziņojumā par atklāto konkursu EPSO/AD/294/14 būtībā ir tādas pašas norādes.
 - 17 Paziņojuma par atklāto konkursu EPSO/AD/276/14 IV daļā ir paredzēta priekšatlases testu, kas tiek veikti ar datoru, organizēšana. Runa ir par šādiem novērtējumiem: teksta loģiskā analīze (tests a)), matemātiskās iemaņas (tests b)), abstraktā domāšana (tests c)) un situāciju risināšanas iemaņas (tests d)). Paziņojuma par atklāto konkursu šīs daļas 3. punktā ir norādīts, ka testu a)–c) valoda ir konkursa 1. valoda, bet testa d) valoda ir konkursa 2. valoda.
 - 18 Turklāt arī Paziņojuma par atklāto konkursu EPSO/AD/294/14 IV daļā ir paredzēta priekšatlases testu, kas tiek veikti ar datoru, organizēšana. Runa ir par šādiem novērtējumiem: teksta loģiskā analīze (tests a)), matemātiskās iemaņas [tests b)], abstraktā domāšana (tests c)). Paziņojuma par atklāto konkursu šīs daļas 3. punktā ir norādīts, ka testu a)–c) valoda ir konkursa 1. valoda.
 - 19 Paziņojuma par atklāto konkursu EPSO/AD/294/14 V daļā ir paredzēta pieņemšanas nosacījumu konkursā un atlases, pamatojoties uz kvalifikāciju, procedūra. Tajā ir paredzēts, ka atbilstība vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem tiek pārbaudīta un atlase pēc kvalifikācijas sākotnēji tiek veikta, pamatojoties uz kandidāta pieteikumā sniegto informāciju. Kandidātu sniegtās atbildes saistībā ar vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem tiek izskatītas, lai noteiktu, vai viņi ir to kandidātu sarakstā, kuri atbilst visiem pieņemšanas nosacījumiem konkursā, atbilstoši tam, kas paredzēts Paziņojuma EPSO/AD/294/14 III daļā. Pēc tam atlases komisija no kandidātiem, kuri atbilst pieņemšanas nosacījumiem attiecīgajā konkursā, izvēlas tos, kuru kvalifikācija, it īpaši diplomu un darba pieredze, visvairāk atbilst šajā paziņojumā par konkursu EPSO/AD/294/14 aprakstīto pienākumu veikšanai un atlases kritērijiem. Šī atlase notiek, pamatojoties vienīgi uz informāciju, ko kandidāti ierakstījuši iedaļā “Talantu vērtētājs” atbilstoši novērtējumam, kas ietverts paziņojuma par konkursu EPSO/AD/294/14 V daļas 1. punkta b) apakšpunktā.
- [..]
- 21 Pēdējais atlases procedūru, uz kurām attiecas [strīdīgie paziņojumi par konkursu], posms ir “vērtēšanas centrs” (paziņojuma par konkursu EPSO/AD/276/14 V daļa un paziņojuma par konkursu EPSO/AD/294/14 VI daļa).
 - 22 Paziņojuma par konkursu EPSO/AD/276/14 V daļas 3. punktā ir norādīts, ka vērtēšanas centra valoda ir konkursa 2. valoda.
 - 23 Saskaņā ar paziņojuma par konkursu EPSO/AD/294/14 VI daļas 2. punktu, veicot vērtēšanas centra pārbaudījumus, kandidātiem ir jāveic trīs veidu uzdevumi, kuru mērķis ir novērtēt:
 - viņu loģiskās analīzes spējas un iemaņas, izmantojot teksta loģiskās analīzes testu (tests a)), matemātisko iemaņu testu (tests b)) un abstraktās domāšanas testu (tests c));
 - viņu kompetenci konkrētajā jomā, izmantojot strukturētu interviju par kompetencēm konkrētajā jomā (tests d));

- viņu vispārīgo kompetenci, izmantojot konkrēta gadījuma izpēti (tests e)), uzdevumu grupā (tests f)) un strukturētu interviju (tests g)).

24 Turklāt paziņojuma par konkursu EPSO/AD/294/14 šīs pašas daļas 3. punktā ir norādīts, ka vērtēšanas centra valoda testos a)–c) ir konkursa 1. valoda un testos d)–g) – konkursa 2. valoda.”

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 25 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 23. maijā un 2015. gada 15. janvārī, Itālijas Republika cēla prasības atcelt abus strīdīgos paziņojumus par konkursu. Šīs lietas tika reģistrētas attiecīgi ar numuriem T-353/14 un T-17/15. Lietuvas Republika iestājās pēdējā minētajā lietā Itālijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 26 Lietas T-353/14 un T-17/15 tika apvienotas mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.
- 27 Itālijas Republika apstrīdēja strīdīgajos paziņojumos par konkursu noteiktā valodu lietojuma divu aspektu likumību, proti, pirmkārt, to, ka konkursa 2. valodas izvēle ir ierobežota, atļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, un, otrkārt, saziņas valodas, kas var tikt izmantotas saziņā starp kandidātiem un *EPSO*.
- 28 Pēc tam, kad Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, tā, pirmkārt, izvērtēja kopā katras prasības trešo un septīto pamatu, kuri attiecas uz apstrīdētā valodu lietojuma pirmo aspektu, proti, konkursa 2. valodas izvēles ierobežojuma, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, likumību, un kuri izriet no LES 6. panta 3. punkta, LESD 18. panta, LESD 296. panta otrās daļas, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 22. panta, Regulas Nr. 1/58 1. un 6. panta, Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta, 27. panta otrās daļas un 28. panta f) punkta, kā arī to III pielikuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta un 2. un 3. punkta, pārkāpuma un samērīguma principa pārkāpuma, kā arī “faktu sagrozīšanas”. Vispārējā tiesa apmierināja šos pamatus un atcēla strīdīgos paziņojumus par konkursu, ciktāl tajos bija paredzētas šādas valodu prasības.
- 29 Otrkārt, Vispārējā tiesa izvērtēja katras prasības sesto pamatu, kas attiecas uz apstrīdētā valodu lietojuma otro aspektu, proti, saziņas valodas starp konkursa kandidātiem un *EPSO* izvēles ierobežojuma, ļaujot izvēlēties tikai vienu no šīm trim valodām, likumību, un kas izriet no LESD 18. panta, 24. panta ceturtās daļas, Pamattiesību hartas 22. panta, Regulas Nr. 1/58 2. panta, kā arī Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta pārkāpuma. Vispārējā tiesa apmierināja arī šo pamatu un, neuzskatot, ka ir nepieciešams izvērtēt prasības pārējos pamatus, atcēla strīdīgos paziņojumus par konkursu, ciktāl tajos noteikts šāds ierobežojums.
- 30 Visbeidzot, Vispārējā tiesa norādīja, ka, neraugoties uz strīdīgo paziņojumu par konkursu atcelšanu, konkursu, uz kuriem attiecas šie paziņojumi, rezultāti nav apšaubāmi.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

- 31 Komisija lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - ja tiesvedības stadija to ļauj, noraidīt pirmajā instancē celtās prasības kā nepamatotas;
 - piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā un tiesvedībā pirmajā instancē un

- piespriest Lietuvai Republikai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.
- 32 Itālijas Republika lūdz Tiesu:
- apelācijas sūdzību noraidīt un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 33 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2017. gada 30. marta lēmumu Spānijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā Itālijas Republikas prasījumu atbalstam.

Par apelāciju

- 34 Komisija apelācijas sūdzības pamatošanai izvirza četrus pamatus.
- 35 Pirmais pamats attiecas uz Vispārējās tiesas pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, novērtējot tajā celto prasību pieņemamību. Otrais pamats attiecas uz Vispārējās tiesas pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Civildienesta noteikumu 1.d pantu un interpretējot Komisijas pienākuma norādīt pamatojumu apjomu. Trešais pamats izriet, pirmkārt, no kļūdām tiesību piemērošanā, interpretējot Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktu, un, otrkārt, no tā, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tās pārbaudes tiesā robežas, ko tā varēja veikt attiecībā uz konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu. Visbeidzot ceturtais pamats attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā, novērtējot saziņas valodas starp konkursa kandidātiem un *EPSO* ierobežojumu, ļaujot izmantot tikai vienu no šīm trim valodām.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz prasības pieņemamību Vispārējā tiesā

Lietas dalībnieku argumenti

- 36 Pirmais pamats ir sadalīts četrās daļās.
- 37 Šī pamata pirmajā daļā Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 47.–52. punktā neuzskatot, ka atklātajos konkursos piemērojami vispārīgie noteikumi un vispārējā pieeja par valodu lietojumu ir juridiski saistoši. Minētā pamata otrajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 53.–57. pantā nospriežot, ka *EPSO* nav kompetences izstrādāt vispārīgus un abstraktus saistošos noteikumus, kas regulē valodu lietojumu tā rīkotajos konkursos, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tā arī esot pretrunīgi pamatojusi savu vērtējumu šajā jautājumā. Šā paša pamata trešajā daļā Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 58. punktā uzskatot, ka atklātajos konkursos piemērojami vispārīgie noteikumi un vispārējā pieeja par valodu lietojumu bija uzskatāmi par paziņojumiem, kuros “[bija] izklāstīti” kritēriji attiecībā uz konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu, esot kļūdaini interpretējusi 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 91. punktā ietverto atsauci uz paziņojumiem, kuros “ir paredzēti” šādi kritēriji.
- 38 Pirmā pamata ceturtajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 65.–71. punktā esot kļūdaini interpretējusi strīdīgo paziņojumu par konkursu juridisko raksturu, it īpaši, ciktāl tā uzskatīja, ka tie nav atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu apstiprinoši akti. Tā arī esot nepietiekami pamatojusi savu vērtējumu šajā ziņā.
- 39 Itālijas Republika apstrīd visus šos argumentus.

Tiesas vērtējums

– Ievada apsvērumi

- 40 Tā kā Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir atzinusi Itālijas Republikas celtās prasības par pieņemamām, šis pamats attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 43.–71. punktu, un ar to it īpaši tiek kritizēts minētā sprieduma 71. punktā ietvertais secinājums, ar ko Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību.
- 41 Šajā ziņā, lai arī Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 43.–58. punktā ir analizējusi atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu juridisko raksturu un piemērojamību, Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību tā noraidīja, pamatojoties uz pārsūdzētā sprieduma 60.–69. punktā ietverto strīdīgo paziņojumu par konkursu juridiskā rakstura novērtējumu. Šī novērtējuma beigās, kas, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 59. punkta, veikts, “lai lemtu par [aplūkoto prasību] pieņemamību”, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 70. punktā konstatēja, ka “[šie] paziņojumi ir akti, kuros ir norādītas obligātās juridiskās sekas attiecībā uz valodu lietojumu attiecīgajos konkursos, un līdz ar to tie ir apstrīdami akti”.
- 42 Tā kā secinājumi, ko Vispārējā tiesa izdarīja no strīdīgo paziņojumu par konkursu juridiskā rakstura novērtējuma, tādējādi bija izšķiroši, lai pārsūdzētā sprieduma 71. punktā noraidītu iebildi par nepieņemamību, vispirms ir jāizvērtē, kā ģenerālvokāts norādījis secinājumu 45. punktā, pirmā pamata ceturta daļa, kas attiecas uz šo paziņojumu juridisko raksturu.

– Par pirmā pamata ceturto daļu, kas attiecas uz strīdīgo paziņojumu par konkursu juridiskā rakstura kļūdainu interpretāciju

- 43 Pirmā pamata ceturtajā daļā Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā pārsūdzētā sprieduma 65.–71. punktā neizvērtēja, vai strīdīgajiem paziņojumiem par konkursu bija vienīgi apstiprinoša piemērojamība salīdzinājumā ar atklātajos konkursos piemērojamiem vispārīgajiem noteikumiem. Pēc tās domām, Vispārējai tiesai bija jāveic šo paziņojumu un šo vispārīgo noteikumu satura salīdzinājums un katrā ziņā jāņem vērā tas, ka minētie vispārīgie noteikumi bija minēto paziņojumu neatņemama sastāvdaļa. Šo instrumentu satura un saiknes starp tiem novērtējums būtu atklājis, ka minētie vispārīgie noteikumi ir saistošs konkursu regulējums. Ciktāl Itālijas Republikas prasības atcelt tiesību aktus bija vērstas tikai pret strīdīgajiem paziņojumiem par konkursu, Vispārējai tiesai esot bijis jāatzīst, ka tās ir nepieņemamas.
- 44 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka LESD 263. pantā paredzētās tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu attiecas uz visām iestāžu pieņemtajām normām neatkarīgi no to formas, kas rada saistošas juridiskās sekas (it īpaši skat. spriedumus, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un *Vācija/Komisija*, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 36. punkts; 2014. gada 13. februāris, *Ungārija/Komisija*, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 54. punkts; 2017. gada 25. oktobris, *Rumānija/Komisija*, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 47. punkts, kā arī 2018. gada 20. februāris, *Beļģija/Komisija*, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 31. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 9. punkts; rīkojumu, 1991. gada 4. oktobris, *Bosman/Komisija*, C-117/91, EU:C:1991:382, 13. punkts, un spriedumu, 2004. gada 9. decembris, *Komisija/Greencore*, C-123/03 P, EU:C:2004:783, 44. punkts).
- 45 Apstiprinoši akti un vienkārši izpildes akti, ciktāl tie nerada šādas juridiskas sekas, nav pakļauti šajā pantā paredzētajai pārbaudei tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco u.c./Komisija*, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 55. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 46 Lai atbildētu uz Komisijas argumentāciju, saskaņā ar kuru strīdīgie paziņojumi par konkursu salīdzinājumā ar atklātajos konkursos piemērojamajiem vispārīgajiem noteikumiem ir tikai apstiprinoši akti vai vienkārši izpildes akti, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 65. un 66. punktā atzina, ka “paziņojuma par konkursu teksts atlasē komisijai ir gan tiesiskuma, gan vērtējuma pamats” un “būtisks paziņojuma par konkursiem uzdevums ir pēc iespējas precīzāk informēt ieinteresētās personas par to nosacījumu būtību, kuri ir jāizpilda, lai varētu ieņemt attiecīgo amatu, lai tās varētu izvērtēt, vai pieteikties”, “[ciktāl] katrs paziņojums par konkursu [tiek] pieņemts ar mērķi ieviest noteikumus, kas regulē viena vai vairāku konkursu, kuri paredzēti šajā paziņojumā, norises procedūru, kā arī tiesisko regulējumu, ievērojot iecelējinstiūcijas noteikto mērķi”.
- 47 Vispārējā tiesa minētā sprieduma 67. punktā no tā secināja, ka “tāds paziņojums par konkursu kā [strīdīgie paziņojumi par konkursu], kuros, ievērojot attiecīgo Savienības iestāžu vai struktūru īpašās vajadzības, ir paredzēts konkrētā konkursa tiesiskais regulējums, tostarp tā valodu lietojums, kas tādējādi rada autonomas tiesiskas sekas, principā nevar tikt uzskatīts par apstiprinošu aktu vai par agrāka tiesību akta vienkāršu izpildes aktu”.
- 48 Lai izvērtētu šo pirmā pamata daļu, ir nepieciešams noteikt, vai šie paziņojumi, kā to uzskatīja Vispārējā tiesa, ir aplūkoto konkursu saistošs tiesiskais regulējums. Ciktāl strīdīgie paziņojumi par konkursu paši par sevi radīja saistošas juridiskās sekas, tos nevar kvalificēt nedz par apstiprinošiem aktiem, nedz par minēto vispārīgo noteikumu vienkāršiem izpildes aktiem, un līdz ar to Vispārējā tiesa pamatoti neveica to attiecīgo saturu salīdzinājumu.
- 49 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktu konkursu procedūra ir noteikta to III pielikumā. Šajā ziņā no šī pielikuma 1. panta 1. punkta izriet, ka paziņojumu par konkursu sagatavo iecelējinstiūcija un tajā tostarp jānorāda konkursa veids un procedūra, ar ieņemamo amatu saistīto pienākumu un uzdevumu veids, ieņemamajiem amatiem nepieciešamie diplomi vai pieredzes līmenis, pieteikumu iesniegšanas termiņš, kā arī citi iespējamie nosacījumi, kā, piemēram, īpašā ieņemamo amatu veida dēļ nepieciešamās valodu zināšanas. Turklāt minētajā III pielikumā ir ietverti vispārīgi noteikumi, kas regulē paziņojumu par konkursu publicēšanu, kandidatūras veidlapas, atlasē komisijas sastāvu, kā arī nosacījumus, kādos Savienības iestādes var uzticēt *EPSO* ar atlasē procedūrām saistītos uzdevumus.
- 50 No tā izriet, ka konkursa organizēšana tiek regulēta paziņojumā, kura būtiskie elementi ir jāparedz atbilstoši Civildienestu noteikumu III pielikuma normām. Šādos apstākļos paziņojumā par konkursu, kā to norādījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 66. punktā, ir paredzēts konkrētā konkursa “tiesiskais regulējums”, ņemot vērā iecelējinstiūcijas noteikto mērķi, un šis regulējums regulē “attiecīgā konkursa procedūru kopš brīža, kad tiek publicēts attiecīgais paziņojums par konkursu, līdz rezerves saraksta, kurā iekļauti konkursa uzvarētāju vārdi, publicēšanai”.
- 51 Līdz ar to, tā kā strīdīgajos paziņojumos par konkursu ir paredzēts šāds tiesiskais regulējums, tie rada saistošas juridiskas sekas šī sprieduma 44. punktā minētās judikatūras izpratnē.
- 52 Šo paziņojumu par konkursu juridiskā rakstura vērtējumu šajā gadījumā apstiprina *EPSO* pieņemto atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu, kā arī pašu strīdīgo paziņojumu par konkursu formulējums.
- 53 Šajā ziņā, pirmkārt, no atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu pirmajā lappusē minētajām norādēm izriet, ka “šie vispārējie noteikumi ietilpst paziņojumā par konkursu un kopā ar paziņojumu tie ir saistošs konkursa procedūras satvars”. Attiecībā uz valodu zināšanām, kas tiek prasītas no kandidātiem saskaņā ar šiem vispārīgajiem noteikumiem, tajos, it īpaši to 1.3. un 2.1.4. punktā, ir precizēts, ka gan konkursa 2. valodas, gan pieteikuma valodas izvēle, “ja vien paziņojumā par konkursu nav norādīts citādi”, ir ierobežota ar angļu, franču un vācu valodu. Otrkārt,

strīdīgo paziņojumu par konkursu ievaddaļā, atsaucoties uz minētajiem vispārīgajiem noteikumiem, ir norādīts, ka “šie noteikumi, kas ir konkursa paziņojuma neatņemama sastāvdaļa, palīdzēs jums izprast procedūrai piemērojamos noteikumus un reģistrēšanās kārtību”.

- 54 Tā kā atklātajos konkursos piemērojamie vispārīgie noteikumi saskaņā ar to formulējumu veido saistošu konkursa procedūras satvaru tikai kopā “ar paziņojumu”, tie paši par sevi neregulē strīdīgajos paziņojumos par konkursu minēto procedūru. Tādējādi, lai arī minētie vispārīgie noteikumi ir “konkursa paziņojuma neatņemama sastāvdaļa” un tāpat šajā ziņā ir ņemami vērā, veicot paziņojuma par konkursu analīzi, tie paši par sevi nevar veidot tādu konkursu tiesisko regulējumu, kādi paredzēti strīdīgajos paziņojumos par konkursu.
- 55 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 70. punktā pamatoti nosprieda, ka strīdīgie paziņojumi par konkursu ir nevis apstiprinoši akti vai atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu vienkārši izpildes akti, bet gan akti, kuriem ir “obligātas juridiskās sekas attiecībā uz valodu lietojumu attiecīgajos konkursos”.
- 56 Šādos apstākļos, tā kā Vispārējā tiesa šādu secinājumu varēja izdarīt jau vienīgi no pašu strīdīgo paziņojumu par konkursu izvērtēšanas, nevar uzskatīt, ka tā nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, tādēļ ka tā, veicot šo paziņojumu juridiskā rakstura analīzi, nesalīdzināja pēdējo minēto saturu ar atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu saturu.
- 57 Turklāt attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 68. un 69. punktā minētajiem apsvērumiem tos Vispārējā tiesa paudusi *ad abundantiam* gadījumā, ja strīdīgie paziņojumi par konkursu būtu kvalificējami par apstiprinošiem aktiem vai atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu vienkāršiem izpildes aktiem. Ņemot vērā šī sprieduma 55. punktā izdarīto konstatējumu, šie apsvērumi, pat pieņemot, ka tie ir kļūdaini, nevarētu izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu. Tāpat pret tiem vērstie argumenti ir neefektīvi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 24. oktobris, *Kone u.c./Komisija*, C-510/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:696, 69. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 58 Šādos apstākļos pirmā pamata ceturtdaļa ir jānoraida.

– *Par pirmā pamata pirmajām trīs daļām, kas attiecas uz atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu juridiskā rakstura kļūdainu interpretāciju*

- 59 Pirmā pamata pirmās trīs daļas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 45.–59. punktu, kuros ir runāts par atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu juridisko raksturu. Tomēr no pārsūdzētā sprieduma 59. punkta formulējuma izriet, ka Vispārējā tiesa minētajos punktos norādītos apsvērumus ir paudusi vienīgi kā ievada apsvērumus, lai pēc tam lemtu par tajā celto prasību pieņemamību.
- 60 Tādējādi, kā norādījis ģenerālvokāts secinājumu 58. punktā, ciktāl strīdīgie paziņojumi par konkursu rada saistošas juridiskās sekas un tāpat var tikt apstrīdēti neatkarīgi no juridiskā spēka, kāds piešķirams atklātajos konkursos piemērojamiem vispārīgajiem noteikumiem, pēdējo minēto juridiskā rakstura analīze nebija nepieciešama, lai izvērtētu Vispārējā tiesā celto prasību pieņemamību.
- 61 No tā izriet, ka pirmā pamata pirmajās trīs daļās izklāstītie argumenti ir vērsti pret pārsūdzētajā spriedumā ietverto *ad abundantiam* pamatojumu un kā tādi nevar izraisīt tā atcelšanu. Tāpat tie ir jānoraida kā neefektīvi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 24. oktobris, *Kone u.c./Komisija*, C-510/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:696, 69. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 62 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji neefektīvs.

Par otro pamatu, kas izriet no Civildienesta noteikumu 1.d panta un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpuma

Par otrā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz Civildienesta noteikumu 1.d panta kļūdainu interpretāciju

– Lietas dalībnieku argumenti

63 Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 91. punktā esot kļūdaini interpretējusi Civildienesta noteikumu 1.d pantu un 2012. gada 27. novembra spriedumu Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752), nospriežot, ka no pēdējā minētā sprieduma izriet, ka “konkursa kandidātu otrās valodas izvēles ierobežojums līdz noteiktam valodu skaitam, izslēdzot pārējās oficiālās valodas, ir diskriminācija valodas dēļ”. Šajā ziņā Vispārējā tiesa esot arī pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 92. punktā uzskatot, ka Civildienesta noteikumu 1.d pantā “ir aizliegta” diskriminācija valodas dēļ, taču šajā tiesību normā esot pieļauts attaisnot atšķirīgu attieksmi, it īpaši ņemot vērā ar dienesta interesēm saistītos apsvērumus.

64 Itālijas Republika apstrīd šo argumentāciju.

– Tiesas vērtējums

65 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 91. punktā, it īpaši pamatojoties uz Civildienesta noteikumiem, kā arī 2012. gada 27. novembra spriedumu Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752), konstatēja, ka “konkursa kandidātu otrās valodas izvēles ierobežojums līdz noteiktam valodu skaitam, izslēdzot pārējās oficiālās valodas, ir diskriminācija valodas dēļ”. Šajā ziņā Vispārējā tiesa norādīja, ka “ar šādu noteikumu dažiem potenciālajiem kandidātiem, proti, tiem, kuriem ir apmierinošas vismaz vienas no prasītajām valodām zināšanas, ir priekšrocība, jo viņi var piedalīties konkursā un tādējādi tikt pieņemti darbā kā Savienības ierēdņi vai darbinieki, taču pārējie, kuriem nav šādu zināšanu, ir izslēgti”. Pēc tam Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 92. punktā atzina, ka Komisijas izvirzītais arguments attiecībā uz diskriminācijas pilsonības dēļ neesamību šajā gadījumā ir jānoraida kā neefektīvs, jo Civildienesta noteikumu 1.d pantā ir aizliegta ne tikai diskriminācija pilsonības dēļ, bet arī diskriminācija valodas dēļ.

66 Ņemot vērā šos apsvērumus, pirmkārt, ir jāatgādina, kā Tiesa norādījusi 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 82. punktā, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. punktu, “piemērojot šos Civildienesta noteikumus, diskriminācija jebkāda iemesla dēļ, piemēram, [...] valodas [...], dēļ ir aizliegta”, un, otrkārt, ka šā panta 6. punktā, ievērojot zināmus nosacījumus, ir paredzēta iespēja atkāpties no minētā panta 1. punktā paredzētā aizlieguma.

67 Pretēji Komisijas apgalvotajam, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 91. punktā acīmredzami nav vēlējusies izslēgt iespēju, ievērojot zināmus nosacījumus, pamatot oficiālo valodu lietojuma ierobežojumus, balstoties uz Civildienesta noteikumu 1.d panta 6. punktu. Pirms minētajā 91. punktā konstatēt, ka “konkursa kandidātu otrās valodas izvēles ierobežojums līdz noteiktam valodu skaitam, izslēdzot pārējās oficiālās valodas, ir diskriminācija valodas dēļ”, Vispārējā tiesa šī sprieduma 88. punktā atgādināja, ka “Civildienesta noteikumu 1.d pantā ir atļauti ierobežojumi” attiecībā uz oficiālo valodu lietojumu, it īpaši ņemot vērā dienesta intereses.

68 Tāpat arī Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 92. punktā pamatoti uzskatīja, ka Civildienesta noteikumu 1.d punktā ir aizliegta ne tikai jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ, bet arī jebkāda diskriminācija valodas dēļ.

69 Šādos apstākļos otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

*Par otrā pamata otro daļu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā un pamatojuma nesniegšanu
Vispārējās tiesas vērtējumā attiecībā uz strīdīgo paziņojumu par konkursu pamatojumu*

– Lietas dalībnieku argumenti

- 70 Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka strīdīgie paziņojumi par konkursu nebija pietiekami pamatoti, lai gan tā pārsūdzētā sprieduma 98.–104. punktā nebija izvērtējusi, vai atklātajos konkursos piemērojamajos vispārīgajos noteikumos bija norādīts pietiekams pamatojums, kas ļautu attaisnot konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu ar angļu, franču un vācu valodu. Tā arī neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, neizvērtējot, vai minētajos vispārīgajos noteikumos bija ietverti tādi citi akti, kā, piemēram, paziņojumi, kuros būtu noteikti kritēriji otrās valodas izvēles ierobežošanai, lai piedalītos konkursos 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 91. punkta izpratnē.
- 71 Itālijas Republika apstrīd šos argumentus.

– Tiesas vērtējums

- 72 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 103. punktā uzskatīja, ka attiecīgo konkursu tiesiskais regulējums ir noteikts strīdīgajos paziņojumos par konkursu, nevis atklātajos konkursos piemērojamajos vispārīgajos noteikumos un to pielikumā pievienotajā vispārējā pieejā par valodu lietojumu, lai arī minētajos paziņojumos ir atsauce uz pēdējiem minētajiem aktiem. Tā šajā punktā arī uzskatīja, ka šajos paziņojumos attiecībā uz šiem konkursiem ir paredzēti autonomi noteikumi, tostarp attiecībā uz tiem piemērojamo valodu lietojumu. Turklāt minētā sprieduma 104. punktā tā nosprieda, ka ir jāizvērtē strīdīgajos paziņojumos par konkursu ietvertais EPSO pamatojums attiecībā uz konkursa 2. valodas ierobežojumu, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču vai vācu valodu.
- 73 Ir taisnība, kā nospriests šī sprieduma 51. punktā, ka strīdīgie paziņojumi par konkursu radīja saistošas juridiskās sekas un līdz ar to veidoja attiecīgo konkursu tiesisko regulējumu. Tomēr, tā kā atklātajos konkursos piemērojamie vispārīgie noteikumi ir minēto paziņojumu “neatņemama sastāvdaļa”, Vispārējai tiesai EPSO izvirzītie iemesli, lai pamatotu attiecīgās valodu prasības, bija jāizvērtē, ne tikai ņemot vērā pašos strīdīgajos paziņojumos par konkursu ietvertos iemeslus, bet arī tos, kas norādīti minētajos vispārīgajos noteikumos.
- 74 Komisijas arguments, saskaņā ar kuru Vispārējai tiesai esot bijis jāattiecinā savu analīzi tikai uz strīdīgo paziņojumu par konkursu saturu, nav pamatots, jo tā, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 115.–117. punkta, savu vērtējumu attiecināja arī uz šajā ziņā būtisko pamatojumu, kas ietverts atklātajos konkursos piemērojamajos vispārīgajos noteikumos, kā arī vispārējā pieejā par valodu lietojumu, jo tie ir strīdīgo paziņojumu par konkursu “neatņemama sastāvdaļa”.
- 75 Turklāt attiecībā uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa “neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā neesot izvērtējusi, vai atklātajos konkursos piemērojamie vispārīgie noteikumi bija paziņojumi vai citi akti, [2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752)] 91. punkta izpratnē”, pietiek konstatēt, ka Vispārējā tiesa, it īpaši pārsūdzētā sprieduma 58. un 69. punktā, atgādināja, ka “vispārīgie noteikumi [...] ir jāinterpretē tādējādi, ka tie [...] ir uzskatāmi par paziņojumiem 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 91. punkta izpratnē”. Līdz ar to šis arguments ir jānoraida.
- 76 Līdz ar to otrā pamata otrā daļa ir jānoraida un viss otrais pamats kopumā ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu attiecībā uz konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu ar angļu, franču un vācu valodu

Par trešā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, interpretējot Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 77 Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktu, pārsūdzētā sprieduma 106. punktā uzskatīdama, ka atšķirīga attieksme valodas dēļ nevar atvieglot vispējīgāko, visefektīvāko un visgodprātīgāko ierēdņu iecelšanu amatā Civildienesta noteikumu 27. panta pirmās daļas izpratnē, jo šīs īpašības acīmredzami neesot atkarīgas no kandidāta valodu zināšanām. Komisija uzskata, ka valodu zināšanas ir vajadzīgās zināšanas pēdējās minētās tiesību normas izpratnē.
- 78 Itālijas Republika apstrīd šos argumentus.

– Tiesas vērtējums

- 79 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 105. punktā ir izklāstījusi Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru, tad, kad Savienības iestādes nosaka savu dienestu valodu vajadzības, nediskriminācijas princips tiktu pārkāpts vienīgi patvaļīgas vai acīmredzami nepiemērotas izvēles gadījumā salīdzinājumā ar mērķi “iegūt kandidātus, kuri var sākt strādāt nekavējoties” un “[pieņemt darbā] vispējīgāk[os], visefektīvāk[os] un visgodprātīgāk[os] ierēdņ[us]” Civildienesta noteikumu 27. panta pirmās daļas izpratnē. Tomēr Vispārējā tiesa minētā sprieduma 106. punktā atzina, ka tikai pirmais no šiem mērķiem iespējami varēja attaisnot atšķirīgu attieksmi valodas dēļ, jo otrais tam nebija piemērots, ņemot vērā, ka Civildienesta noteikumu 27. panta pirmajā punktā minētās kompetences nav atkarīgas no kandidāta valodu zināšanām.
- 80 Šajā ziņā ir jākonstatē, pirmkārt, ka Civildienesta noteikumu 27. panta pirmajā daļā ir noteikts mērķis, saskaņā ar kuru ir jānodrošina, ka darbā tiek pieņemti “vispējīgākie, visefektīvākie un visgodprātīgākie” ierēdņi. Otrkārt, to 28. pantā ir uzskaitīti nosacījumi, kas nepieciešami ierēdņu iecelšanai amatā, tostarp nosacījums, ka ierēdnim jābūt kādas dalībvalsts pilsonim, ka viņš bauda visas pilsonim pienākošās tiesības, ir izpildījis visas saistības, kuras noteiktas ar likumiem par militāro dienestu, uzrāda atbilstošas rekomendācijas, ir izturējis konkursu, ir fiziski spējīgs pildīt savus pienākumus, kā arī viņam ir vajadzīgās valodu zināšanas.
- 81 Tā kā Tiesa 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 94. punktā jau ir nospriedusi, ka mērķis pieņemt darbā ierēdņus, kuri ir “vispējīgākie, visefektīvākie un visgodprātīgākie” Civildienesta noteikumu 27. panta pirmās daļas izpratnē, vislabāk var tikt aizsargāts, “ja kandidātiem ļauj iesniegt atbildes uz atlases pārbaudījumiem savā dzimtajā valodā vai otrajā valodā, kuru viņi uzskata, ka pārzina vislabāk”, tā atzina, ka valodu zināšanas principā nav atkarīgas no šajā pantā paredzētajām kompetencēm.
- 82 Tādējādi, lai arī kandidāta valodu zināšanas var vai pat tām obligāti jātiek novērtētām konkursa procedūrā, lai iestādes varētu nodrošināt, ka minētajam kandidātam ir Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktā pieprasītās zināšanas, šis novērtēšanas mērķis ir neatkarīgs no mērķa noteikt “vispējīgākos, visefektīvākos un visgodprātīgākos” ierēdņus Civildienesta noteikumu 27. panta pirmās daļas izpratnē. No tā izriet, ka Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktā prasītās valodu zināšanas nevar pielīdzināt “kompetencēm” to 27. panta pirmās daļas izpratnē.

- 83 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 106. punktā nosprieda, ka īpašības “vispējīgākie, visefektīvākie un visgodprātīgākie” ir no kandidāta “valodu zināšanām neatkarīgas” kompetences. No tā arī izriet, ka Vispārējā tiesa nav pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, tādēļ ka tā strīdīgajos paziņojumos par konkursu ietvertu konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, neizvērtēja, ņemot vērā mērķi pieņemt darbā vispējīgākos, visefektīvākos un visgodprātīgākos ierēdņus Civildienesta noteikumu 27. panta pirmās daļas izpratnē.
- 84 Līdz ar to trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par trešā pamata otro daļu, kas attiecas uz piemērojamās pārbaudes tiesā intensitātes kļūdainu definīciju un vispārējās pieejas par valodu lietojumu kļūdainu interpretāciju

– Lietas dalībnieku argumenti

- 85 Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad tā pārsūdzētā sprieduma 107.–117. punktā veica strīdīgo paziņojumu par konkursu tiesiskuma pārbaudi, neievērojot plašo rīcības brīvību, kas *EPSO* ir, lai noteiktu no kandidātiem pieprasīto valodu zināšanu kritērijus. Lai arī Tiesa 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 90. punktā pieprasīja noteikt “skaidrus, objektīvus un paredzamus kritērijus”, ar kuriem var objektīvi pamatot konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, Vispārējā tiesa esot *EPSO* kļūdaini pieprasījusi sniegt detalizētu pamatojumu kopā ar “konkrētām norādēm” par šīs izvēles ierobežojuma iemesliem. Katrā ziņā vispārējās pieejas par valodu lietojumu un strīdīgo paziņojumu par konkursu detalizētajā pamatojumā šādi kritēriji esot ietverti.
- 86 Itālijas Republika apstrīd šos argumentus.

– Tiesas vērtējums

- 87 Pārsūdzētā sprieduma 107.–109. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka, neraugoties uz Savienības iestāžu plašo rīcības brīvību “gan attiecībā uz ierēdņu un darbinieku darba vietu radīšanu, gan ierēdņa vai darbinieka izvēli, lai aizpildītu izveidoto darba vietu, gan attiecībā uz darbiniekam saistošo darba attiecību būtību”, minētajām iestādēm ir jānodrošina attiecīgo tiesību normu, tostarp Civildienesta noteikumu 1.d panta, ievērošana. Tā arī norādīja, ka Savienības tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārbauda, vai iespējamās prasības par kandidātu specifiskajām valodu zināšanām konkursā ir objektīvi pamatotas un samērīgas ar patiesajām dienesta interesēm.
- 88 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Savienības iestādēm ir jābūt plašai rīcības brīvībai savu dienestu organizācijā un it īpaši, nosakot vakantajiem amatiem nepieciešamo spēju kritērijus, kā arī, ņemot vērā šos kritērijus un dienesta interesēs, nosakot konkursa organizēšanas kārtību un nosacījumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1975. gada 16. oktobris, *Deboeck/Komisija*, 90/74, EU:C:1975:128, 29. punkts; 1984. gada 9. februāris, *Fabius/Komisija*, 39/83, EU:C:1984:52, 7. punkts, un 2008. gada 9. oktobris, *Chetcuti/Komisija*, C-16/07 P, EU:C:2008:549, 76. punkts). Tādējādi iestādēm, tāpat kā *EPSO*, kad tas īsteno minēto iestāžu uzticētās pilnvaras, ir jāspēj noteikt, ņemot vērā savas vajadzības, spējas, kādas pieprasāmas no kandidātiem, kas piedalās konkursos, lai organizētu savus dienestus lietderīgi un saprātīgi.
- 89 Tomēr, kā atgādināts šī sprieduma 66. punktā, iestādēm, piemērojot Civildienesta noteikumus, ir jānodrošina to 1.d panta ievērošana, kurā ir aizliegta jebkāda diskriminācija valodas dēļ. Lai arī minētā panta 6. punktā neapšaubāmi ir paredzēts, ka ir iespējami šī aizlieguma piemērošanas ierobežojumi, tas tā ir ar nosacījumu, ka tiek sniegts “objektīvs un saprātīgs pamatojums” un ka to “mērķim jābūt likumīgam darbinieku politikas vispārējās interesēs”.

- 90 Tādējādi plašā rīcības brīvība, kas ir Savienības iestādēm, organizējot to dienestus, tāpat kā arī *EPSO* šī sprieduma 88. punktā minētajos apstākļos, ir stingri paredzēta Civildienesta noteikumu 1.d pantā, līdz ar to atšķirīga attieksme valodas dēļ, kas izriet no konkursa valodu lietojuma ierobežojuma līdz noteiktam oficiālo valodu skaitam, ir pieļaujama tikai tad, ja šāds ierobežojums ir objektīvi pamatots un samērīgs ar patiesajām dienesta interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 27. novembris, Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752, 88. punkts). Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 107. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka *EPSO* rīcības brīvība nevar to atbrīvot no pienākuma ievērot tostarp Civildienesta noteikumu 1.d pantu.
- 91 Otrkārt, runājot par pārbaudi tiesā, kas Vispārējai tiesai jāveic attiecībā uz atšķirīgu attieksmi valodas dēļ, kāda izriet no konkursa 2. valodas izvēles ierobežojuma līdz noteiktam Savienības oficiālo valodu skaitam, ir jāatgādina, kā arī izriet no šī sprieduma iepriekšējā punktā minētās judikatūras, ka šāds ierobežojums principā var tikt pamatots, ņemot vērā dienesta intereses, ciktāl šīs intereses ir objektīvi pamatotas un prasītais valodu zināšanu līmenis ir samērīgs ar patiesajām dienesta vajadzībām. Turklāt no šīs judikatūras izriet, ka noteikumiem, ar ko tiek ierobežota konkursa 2. valodas izvēle, jābūt balstītiem uz “skaidriem, objektīviem un paredzamiem” kritērijiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 27. novembris, Itālija/Komisija, C-566/10 P, EU:C:2012:752, 88. un 90. punkts).
- 92 Tā kā konkursa 2. valodas izvēles ierobežojuma tiesiskums saskaņā ar Civildienesta noteikumu 1.d pantu tādējādi ir atkarīgs no tā pamatotā un samērīgā rakstura un tā kā saskaņā ar Tiesas judikatūru šis raksturs ir jāapliecina ar skaidriem, objektīviem un paredzamiem kritērijiem, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 108. un 109. punktā pamatoti ir nospriedusi, ka Savienības tiesām ir tiesības pārbaudīt, vai konkursa 2. valodas izvēles ierobežojums ir objektīvi pamatots un samērīgs ar patiesajām dienesta vajadzībām.
- 93 Turklāt attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 113. punktā esot kļūdaini pieprasījusi “konkrētas norādes”, lai strīdīgajos paziņojumos par konkursu ietvertu pamatojumu attiecībā uz konkursa 2. valodas ierobežojumu varētu uzskatīt par pamatotu, ir jānorāda, ka iestādei, kas ieviesusi atšķirīgu attieksmi valodas dēļ, ir jāpierāda, ka tā atbilst to pienākumu patiesajām vajadzībām, kurus darbā pieņemtajām personām būs jāpilda. Būtu jāpiebilst, ka jebkādi nosacījumi attiecībā uz konkrētām valodas zināšanām ir jāsamēro ar šīm interesēm un jābalsta uz skaidriem, objektīviem un paredzamiem kritērijiem, kas ļautu kandidātiem saprast šī nosacījuma iemeslus un Savienības tiesām pārbaudīt tā likumību (skat. šīs dienas spriedumu, Spānija/Parlaments, C-377/16, 69. punkts).
- 94 Līdz ar to, lai Vispārējā tiesa varētu pārbaudīt, vai noteikumi, kas regulē attiecīgos konkursus, atbilst Civildienesta noteikumu 1.d pantam, tai bija jāveic minēto noteikumu un konkrēto apstākļu pārbaude *in concreto*. Tikai šāda pārbaude ļauj noteikt valodu zināšanas, kādas iestādes dienesta interesēs var objektīvi pieprasīt īpašu uzdevumu gadījumā, un līdz ar to, vai to valodu izvēles ierobežojums, kādas var tik izmantotas dalībai šajos konkursos, ir objektīvi pamatots un samērīgs ar patiesajām dienesta vajadzībām.
- 95 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 113. punktā pamatoti izvērtēja jautājumu, vai strīdīgajos paziņojumos par konkursu, atklātajos konkursos piemērojamajos vispārīgajos noteikumos vai arī Komisijas iesniegtajos pierādījumos bija “konkrētas norādes”, kas ļautu objektīvi pierādīt to, ka pastāv dienesta intereses, kas šajā gadījumā ļautu pamatot konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu.
- 96 Treškārt, ciktāl Komisija apgalvo, ka vispārējā pieejā par valodu lietojumu un strīdīgajos paziņojumos par konkursu katrā ziņā “acīmredzami” bija ietverti skaidri, objektīvi un paredzami kritēriji, kas pamato konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, pirmām kārtām ir jānorāda, ka šāds arguments nav pamatots, līdz ar to tas nevar tikt pieņemts.

- 97 Otrām kārtām, tā kā Komisija ar šo argumentu vēlas apšaubīt analīzi, ko Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 110.–117. punktā veikusi attiecībā uz atklātajos konkursos piemērojamo vispārīgo noteikumu, tostarp vispārējās pieejas par valodu lietojumu un strīdīgo paziņojumu par konkursa saturu, kā arī Komisijas Vispārējā tiesā iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tātad tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un vērtēt atbilstošos faktus. Šo faktu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, tādējādi nav tiesību jautājums, kas pats par sevi būtu pakļauts pārbaudei Tiesā apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2016. gada 8. novembris, *BSH/EUIPO*, C-43/15 P, EU:C:2016:837, 50. punkts). Komisija nav atsaukusies uz šādu sagrozīšanu.
- 98 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par trešā pamata trešo daļu, kas attiecas uz Vispārējās tiesas pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā, veicot pārbaudi tiesā

– Lietas dalībnieku argumenti

- 99 Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi pārbaudes tiesā robežas un ir aizstājusi ar savu vērtējumu iestādes vērtējumu pārsūdzētā sprieduma 120.–144. punktā, it īpaši tā 129.–131., 139., 140., 142. un 146. punktā. Pēc tās domām, Vispārējai tiesai esot bijis tikai jānosaka *EPSO* vērtējuma attiecībā uz konkursa 2. valodas izvēles ierobežojumu, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, patvaļīgais vai acīmredzami nepiemērotais raksturs, jo darbinieku politikas un konkursa kandidātu spēju kritēriju noteikšana ir saistīta ar sarežģītu vērtējumu, par ko var veikt tikai ierobežotu pārbaudi tiesā, kas attiecas uz iespējamo acīmredzamo kļūdu vērtējumā meklēšanu.
- 100 Itālijas Republika apstrīd šos argumentus.
- Tiesas vērtējums*
- 101 Pārsūdzētā sprieduma 118.–146. punktā Vispārējā tiesa secīgi atspēkoja Komisijas argumentus, ar kuriem tika apgalvots, pirmkārt, ka trīs valodas, kuras saskaņā ar strīdīgajiem paziņojumiem par konkursu vienīgās varēja izvēlēties kā konkursa 2. valodu, ir galvenās Savienības iestāžu sanāksmēs lietotās valodas, otrkārt, ka gandrīz visi Komisijas tulkojumi tiek veikti šajās trīs valodās, treškārt, ka tās ir valodas, kurās visvairāk runā Komisijas ierēdņi un darbinieki, un, ceturtkārt, ka šīs ir valodas, kuras tiek visvairāk apgūtas un kurās tiek visvairāk runāts kā svešvalodās Savienības dalībvalstīs.
- 102 Ciktāl Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot nepamatoti aizstājusi *EPSO* vērtējumu ar savu vērtējumu, ir jāatgādina, kā norādīts šī sprieduma 89. un 90. punktā, ka tad, kad *EPSO* nosaka konkursa valodu zināšanu prasības, tā rīcības brīvība, tāpat kā iestādēm, kuras tam ir uzticējušas tā uzdevumus, ir pakļauta Civildienesta noteikumu 1.d pantā paredzētajām prasībām, atbilstoši kurām jebkurai diskriminācijai valodas dēļ ir jābūt objektīvi pamatotai un samērīgai ar patiesajām dienesta vajadzībām.
- 103 Ir taisnība, ka no šī sprieduma 88. punktā atgādinātajiem principiem izriet, ka Vispārējā tiesa nevar ar savu vērtējumu aizstāt *EPSO* vērtējumu attiecībā uz darbinieku politikas un spēju kritēriju, kādi no konkursa kandidātiem jāpieprasa dienesta interesēs, noteikšanu. Tomēr, kā norādīts šī sprieduma 91.–94. punktā, Vispārējai tiesai ir jāveic faktisko un tiesisko apstākļu pārbaude attiecībā uz *EPSO* izvēlēm šajā jomā, lai pārlicinātos, ka jebkura atšķirīga attieksme starp konkursa kandidātiem valodas dēļ atbilstoši Civildienesta noteikumu 1.d pantam ir objektīvi pamatota un samērīga ar patiesajām dienesta vajadzībām un ka šīs izvēles ir balstītas uz skaidriem, objektīviem un paredzamiem kritērijiem.

- 104 Kā Tiesa nospriedusi, pat sarežģītu vērtējumu gadījumā Savienības tiesai ir jāpārbauda ne vien izvirzīto pierādījumu saturiskā pareizība, ticamība un konsekvence, bet arī tas, vai šī informācija aptver visu to atbilstošo informāciju, kāda ir jāņem vērā, lai novērtētu sarežģītu situāciju, un vai šī informācija pamato no tās izrietošos secinājumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 15. februāris, Komisija/*Tetra Laval*, C-12/03 P, EU:C:2005:87, 39. punkts; 2011. gada 8. decembris, *Chalkor* /Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 54. punkts, kā arī 2012. gada 6. novembris, *Otis u.c.*, C-199/11, EU:C:2012:684, 59. punkts).
- 105 Lai izvērtētu, vai Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ar savu vērtējumu ir aizstājusi *EPSO* vērtējumu un tādējādi pārsniegusi pārbaudes tiesā robežas, pirmkārt, ir jāizvērtē pārsūdzētā sprieduma 120.–126., 132.–138. un 141.–144. punkts, kuros ietverti Vispārējās tiesas galvenokārt izvirzītie iemesli.
- 106 Ar pārsūdzētā sprieduma 120.–122. punktā izklāstītajiem iemesliem Vispārējā tiesa vispirms noraidīja Komisijas apgalvojumu, ka angļu, franču un vācu valoda ir galvenās Savienības iestāžu sanāksmēs lietotās valodas, pamatojoties uz to, ka tas bija “neskaidrs un vispārīgs”. Šajā ziņā tā tostarp uzskatīja, ka šim apgalvojumam nav apstiprinājuma ne Eiropas Savienības Tiesas, ne arī Eiropas Parlamenta valodu lietojumā. Tā būtībā piebilda, ka, pat pieņemot, ka minētais apstiprinājums ir pareizs, bez papildu paskaidrojumiem nevar pieņemt, ka jauns amatā ieceltais ierēdnis, kurš nepārvalda nevienu no apspriedēs izmantotajām valodām, nespēs uzreiz pildīt pienākumus. Turpinājumā šī sprieduma 123.–126. punktā Vispārējā tiesa atspēkoja Komisijas minētās statistikas par šīs iestādes vispārējās tulkošanas direkcijas tulkotajiem dokumentiem nozīmi, it īpaši uzskatot, ka ar to nevar apstiprināt secinājumu, ka šīs trīs valodas ir visbiežāk izmantotās valodas visās iestādēs. Tāpat arī minētā sprieduma 132.–136. punktā Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas secinājumus, ko Komisija bija izdarījusi no tās izveidotās tabulas, kurā valodas, kurās tās ierēdņi un darbinieki galvenokārt meklē informāciju, norādītas kā galvenās valodas. Tā, pirmkārt, uzskatīja, ka šī tabula attiecas tikai uz Komisijas darbiniekiem un, otrkārt, ka informācija par šīs iestādes ierēdņu un darbinieku galveno valodu katrā ziņā neļauj noteikt valodu, kādās tie runā, procentuālo daļu, jo tiem ir jābūt apmierinošām vismaz vēl vienas citas valodas zināšanām, kā norādīts Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktā. Visbeidzot Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 141.–144. punktā noraidīja Komisijas izvirzīto statistiku, saskaņā ar kuru angļu, franču un vācu valoda ir visbiežāk apgūtās svešvalodas un tās, kurās Eiropas Savienībā runā visvairāk, pamatojoties uz to, ka nevar pieņemt, ka šī statistika atspoguļo Savienības ierēdņu valodu zināšanas un ka katrā ziņā šim apstāklim varētu būt bijusi nozīme tikai tad, ja Komisija būtu pierādījusi, ka aplūkots ierobežojums atbilda dienesta interesēm, kas tā nav šajā gadījumā.
- 107 Ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa šajos punktos kritizēja apstākli, ka Komisijas norādītie faktiskie apstākļi tās argumentu pamatojumam neļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus. Šādos apstākļos Vispārējā tiesa tikai novērtēja šīs iestādes izvirzīto pamatojumu un pierādījumu lietderību un saskaņotību. Līdz ar to tai nevar pārnest, ka tā šajā kontekstā būtu aizstājusi *EPSO* vērtējumu ar savu vērtējumu.
- 108 Turklāt, ciktāl Komisija būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nepārbaudīja tikai acīmredzamas kļūdas esamību *EPSO* vērtējumā, ir jāpiebilst, ka, ņemot vērā šī sprieduma 89., 90. un 102. punktu, nekas nepamato šādu ierobežojumu, kas attiecas uz *EPSO* izvirzīto iemeslu, lai pamatotu konkursa 2. valodas ierobežojumu, pamatotību.
- 109 Otrkārt, runājot par Komisijas argumentiem, kuru mērķis ir konstatēt, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 127.–131. punktā, kā arī 139. un 140. punktā ir pārsniegusi pārbaudes tiesā robežas, uzskatot, ka konkursa 2. valodas ierobežojums, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, katrā ziņā nevar tikt pamatots tādēļ, ka Komisijas iesniegtā informācija tostarp pierādīja, ka starp angļu valodas lietošanu salīdzinājumā ar franču un it īpaši vācu valodu pastāv būtiska plaisa, minētie argumenti ir vērsti pret tiem pārsūdzētā sprieduma punktiem, kuros ir sniegts *ad abundantiam* pamatojums.

- 110 Šādos apstākļos, pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa būtu pārsniegusi pārbaudes tiesā robežas minētajos pantos veiktajā vērtējumā, šāds apstākļis atbilstoši šī sprieduma 57. un 61. punktā atgādinātajai judikatūrai katrā ziņā nevar izraisīt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu. Līdz ar to šī sprieduma 109. punktā minētie argumenti ir neefektīvi.
- 111 Līdz ar to trešā pamata trešā daļa ir jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji neefektīva.
- 112 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji neefektīvs.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz saziņas valodas starp kandidātiem un EPSO izvēles ierobežojumu, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu

Lietas dalībnieku argumenti

- 113 Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 183.–185. punktā pamatojoties uz 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 68. un 69. punkta plašu interpretāciju, lai konstatētu, ka Regula Nr. 1/58 bija pilnībā piemērojama saziņai starp konkursa kandidātiem un EPSO. Pēc Komisijas domām, šī sprieduma minētie punkti attiecas tikai uz pienākumu publicēt paziņojumus par konkursu visās Savienības oficiālajās valodās. Lai arī Tiesa ir konstatējusi, ka konkursa kandidāti nav “pilnībā izslēgti” no Regulas Nr. 1/58 piemērošanas jomas, tā tomēr esot atzinusi, ka tie ir pakļauti Civildienesta noteikumiem. Līdz ar to Vispārējai tiesai esot vajadzējis atzīt, ka Civildienesta noteikumu 1.d pants attiecīgā gadījumā ļauj ierobežot saziņas valodas, kas var tikt izmantotas konkursā.
- 114 Itālijas Republika apstrīd šos argumentus.

Tiesas vērtējums

- 115 Pārsūdzētā sprieduma 183. punktā atgādinājusi, ka tā jau iepriekš ir nospriedusi, ka Regula Nr. 1/58 nav piemērojama attiecībām starp Savienības iestādēm, no vienas puses, un to ierēdņiem un darbiniekiem, kam pielīdzināmi kandidāti uz šādiem amatiem, no otras puses, Vispārējā tiesa savu argumentāciju pauda šādi:

“184 Tomēr pēc 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) šie apsvērumi vairs nevarētu tikt uzskatīti par spēkā esošiem. Tiesa nolēma, ka, ja nav speciālu tiesību normu, kas būtu piemērojamas ierēdņiem un darbiniekiem, un ja attiecīgo iestāžu iekšējos reglamentos nav attiecīgu tiesību normu, neviens dokuments neļauj secināt, ka attiecības starp šīm iestādēm un to ierēdņiem un darbiniekiem ir pilnībā izslēgtas no Regulas Nr. 1/[58] piemērošanas jomas. *A fortiori* tāpat ir, kā uzskatīja Tiesa, saistībā ar attiecībām starp iestādēm un ārējo konkursa kandidātiem, kuri principā nav ne ierēdņi, ne darbinieki (spriedums, 2012. gada 27. novembris, Itālija/Komisija, C-566/10 P, EU:C:2012:752, 68. un 69. punkts).

185 Šajā ziņā ir jānoraida Komisijas arguments [...] par 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) minētās daļas attiecībā uz saziņas starp kandidātiem un EPSO valodu ierobežojuma nozīmes neesamību. Šajā sprieduma daļā Tiesa izvērtēja Regulas Nr. 1/[58] piemērojamību konkursa kandidātiem un secināja, ka tā viņiem bija piemērojama. Šim secinājumam ir nozīme arī attiecībā uz jautājumu, kas radies Itālijas Republikas izvirzītajā sestajā pamatā[, kas attiecas uz saziņu starp kandidātiem un EPSO izmantojamo valodu ierobežojuma likumību].”

- 116 Uzskatīdama, ka Regula Nr. 1/58 reglamentē saziņu starp kandidātiem un *EPSO*, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 188. punktā atzina, ka ar strīdīgajiem paziņojumiem par konkursu ir tikusi pārkapta minētā regula, jo tajos bija paredzēts, ka kandidātiem ar *EPSO* ir jāsaazinās valodā, kuru tie var izvēlēties starp angļu, franču vai vācu valodu.
- 117 Ir jāatgādina, ka, tā kā ar šo pamatu tiek apgalvota Vispārējās tiesas veikta kļūdaina 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) interpretācija, Tiesas argumentācija minētajā spriedumā ir iedalāma divās daļās. Pirmkārt, minētā sprieduma 62.–78. punkts attiecas uz to Itālijas Republikas izvirzīto pamatu izvērtēšanu, kuri attiecas uz aplūkoto paziņojumu par konkursu nepublicēšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* visās Savienības oficiālajās valodās. Otrkārt, minētā sprieduma 79.–98. punktā Tiesa lēma par pamatiem, kas attiecas uz to, ka šajos paziņojumos par konkursu bija noteikts pienākums kā konkursa 2. valodu, saziņas valodu starp kandidātiem un *EPSO*, kā arī valodu, kas izmantojama konkursa pārbaudījumos, izvēlēties starp angļu, franču un vācu valodu.
- 118 Ir taisnība, ka Tiesa 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 68. un 69. punktā atzina, ka, ja iestāžu, uz kurām attiecas strīdīgie paziņojumi par konkursu, iekšējos reglamentos nav speciālu tiesību normu, kas būtu piemērojamas ierēdņiem un darbiniekiem, neviens dokuments neļauj secināt, ka attiecības starp šīm iestādēm un to ierēdņiem un darbiniekiem ir pilnībā izslēgtas no Regulas Nr. 1/58 piemērošanas jomas. Tā no minētā secināja, ka tas pats it īpaši attiecas uz attiecībām starp iestādēm un atklāto konkursu kandidātiem.
- 119 Tomēr ir jānorāda, kā izriet no minētā sprieduma 62.–78. punkta, ka šo precizējumu attiecībā uz Regulas Nr. 1/58 piemērošanas jomu, ciktāl tā skar attiecības starp iestādēm un konkursa kandidātiem, Tiesa minēja nevis saistībā ar saziņas valodām starp *EPSO* un kandidātiem, bet gan saistībā ar paziņojumu par konkursu publicēšanas valodām. Tādējādi, kā Tiesa nosprieda it īpaši minētā sprieduma 71. punktā, šajā lietā apstrīdētajiem paziņojumiem par konkursu bija pilnībā jābūt publicētiem *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* visās Savienības oficiālajās valodās saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punktu, skatot to kopsakarā ar Regulas Nr. 1/58 5. pantu.
- 120 Turpretī pamatojuma daļā, kas veltīta konkursa 2. valodas izvēles ierobežojuma, ļaujot izvēlēties tikai angļu, franču un vācu valodu, un tostarp nosacījuma, saskaņā ar kuru šīs trīs valodas ir vienīgās saziņas valodas, kas pieļautas aplūkotajos paziņojumos par konkursu, likumības vērtējumam, Tiesa 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 88. punktā nosprieda, ka Savienības darbinieku atlases procedūrās atšķirīga attieksme attiecībā uz valodu lietojumu konkursos var tikt atļauta, piemērojot Civildienesta noteikumu 1.d panta 6. punktu, ja tā ir objektīvi un saprātīgi pamatota ar likumīgo mērķi darbinieku politikas vispārējās interesēs. No šī punkta tāpat izriet, ka Savienības darbinieku atlases procedūrās iestādēm nevar tikt noteikti pienākumi, kas pārsniedz Civildienesta noteikumu 1.d pantā paredzētās prasības.
- 121 Šādos apstākļos, kā norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 124. punktā, tā kā Tiesa par noteiktajām saziņas valodām starp konkursa kandidātiem un *EPSO* ir lēmusi tikai 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752) 79.–98. punktā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 184. un 185. punktā no iepriekš minētā sprieduma 68. un 69. punkta nevarēja pamatoti secināt, ka Tiesa ir nospriedusi, ka minētajā saziņā izmantojamās valodas ir noteiktas atbilstoši Regulas Nr. 1/58 2. pantam.
- 122 Līdz ar to Vispārējās tiesas argumentācija pārsūdzētā sprieduma 184.–188. punktā, lai pēc analogijas apgalvotu, ka Regula Nr. 1/58 – tāpat kā Tiesa to bija atzinusi paziņojumu par konkursu publicēšanas kontekstā – reglamentē jebkādas oficiālo valodu, kādas noteiktas saziņai starp *EPSO* un konkursu kandidātiem, ierobežojumus, ir kļūdaina.

- 123 Tomēr ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 204.–211. punktā būtībā piebilda, ka ar saziņas valodas izvēles pamatojumam izvirzītajiem iemesliem katrā ziņā nevar pamatot saziņas valodu ar *EPSO* izvēles ierobežojumu Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta izpratnē.
- 124 Šajā ziņā, lai arī nav izslēgts, ka ar dienesta interesēm var pamatot konkursa 2. valodas ierobežojumu līdz noteiktam to oficiālo valodu skaitam, kuras Savienībā ir visplašāk zināmās (skat. pēc analogijas spriedumu, 2003. gada 9. septembris, *Kik/ITSB*, C-361/01 P, EU:C:2003:434, 94. punkts), un tas tā ir pat tādos atklātos konkursos kā “Paziņojumā par atklāto konkursu *EPSO/AD/276/14 – Administratori (AD 5)*” minētais, šādam ierobežojumam, ņemot vērā šī sprieduma 92. un 93. punktā atgādinātās prasības, tomēr ir jābūt balstītam uz objektīviem elementiem, kurus var pārbaudīt gan konkursa kandidāti, gan Savienības tiesas, lai varētu pamatot prasītās valodu zināšanas, kurām jābūt samērīgām ar patiesajām dienesta vajadzībām.
- 125 Tā kā paziņojumos par konkursu nav paredzēti šādi elementi, kas ļautu konstatēt iemeslus, kuri pamatotu ierobežojumu, saskaņā ar kuru saziņas valoda starp kandidātiem un *EPSO* var būt tikai viena no trīs valodām, kas tika izvēlēta kā konkursa 2. valoda, šie paziņojumi ir pieņemti, pārkāpjot Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punktu. Līdz ar to Vispārējai tiesai katrā ziņā bija jāpamierina Itālijas Republikas prasība, ciktāl tā attiecās uz šo ierobežojumu.
- 126 Šādos apstākļos šī sprieduma 122. punktā konstatētā kļūda tiesību piemērošanā, kas pieļauta pārsūdzētajā spriedumā, nevar izraisīt tā atcelšanu.
- 127 Līdz ar to ir jānoraida apelācijas sūdzības ceturtais pamats un, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 128 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā saskaņā ar šā paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 129 Tā kā Itālijas Republika ir prasījusi piespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 130 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 1. punktu arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Saskaņā ar šo pantu līdz ar to jānolemj, ka Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Apelācijas sūdzību noraidīt.**
- 2) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Itālijas Republikas tiesāšanās izdevumus.**
- 3) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]